

ærede Medlem: hvad er det for Ændringer i de sociale Love, han kræver? Hvad er det for Ændringer, han mener kan aflaste Hjelpekasserne? Her nytter det nemlig ikke at komme med almindelige Bemærkninger, man maa kunne pege paa, hvad det er, man tænker paa. Og det nytter heller ikke i denne Sammenhæng at tale om den Hensynsløshed, som det nu er Hensigten at udvise overfor de gamle, og i den Anledning at spørge om, hvad man agter at henvisse gamle Personer til, som, hvis de bestaaende Tilstande opretholdes, vil faa en fast Understøttelse gennem Hjelpekasserne. Jeg spørger det ærede Medlem Hr. Bresemann: hvad gjorde han ved disse gamle Mennesker i de tidligere Aar? Hvad har han gjort ved dem, saa længe vi overhovedet har haft en Hjelpekasselovgivning? Staten har jo nemlig ingen Sinde udbetalt saa højt et Beløb til Hjelpekasseinstitutionen som den Maksimumsgrænse, der nu fastsættes, naar undtages det Beløb, som skal ydes for 1921—22.

Jeg tror, at alle ærede Medlemmer, som vil medvirke til, at man indenfor Kommunerne søger tilbage mod en sund Forvaltningsform paa dette Omraade for derigennem at virke fremmende paa en Stabilisering af Kommunernes Økonomi, skulde slutte sig til det Ændringsforslag, som her er stillet af et Flertal, og som paa ingen mulig Maade er Udtryk for andet end dette, at man ønsker indenfor Hjelpekasselovens Rammer at stille det fornødne til Disposition til en forsvarlig Forvaltning paa dette Omraade.

Bresemann: Den højtærede Minister bebrejdede mig, at jeg kun havde talt i almindelige Vendinger og ikke havde paavist Spor af Eksempler paa, at Hjelpekasseloven i sin nye Form vilde virke generende. Det forekommer mig dog ellers, at jeg har godtgjort, at de gamle under de nye Forhold ikke vil være i Stand til at eksistere af Aldersunderstøttelsen. Nu spørger den højtærede Minister mig, hvorledes jeg da tænker mig, at dette Forhold skulde ordnes. Jeg tænker mig det saaledes, at vi vedbliver med den Form for Hjelpekasse, indtil Aldersrenteloven tager sig af de gamle. Der maa i denne fastsættes Veje, ad hvilke man kan yde de gamle en Understøttelse i Overgangsperioden, indtil de kan udnytte Aldersrenteloven fuldt ud. Nu siger Ministeren, at der ogsaa med Hensyn til de øvrige Ting, jeg nævnte, var Uklarhed over, hvorledes jeg kunde tænke mig Forholdene afhjulpet

ved sociale Love. Jeg har jo nævnt Enkeloven, og jeg har mindet den højtærede Minister om, at han nu kunde fremkomme med Forslag til Ændring af Enkeloven, saa at den kunde blive tilfredsstillende for Enkerne og aflaste Hjelpekasserne.

Saa er der den store Husleje. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister har Held med sig til at ændre Huslejeforholdene saaledes, at Huslejen bliver bragt i Overensstemmelse med Arbejdernes Indtægt. Jeg har talt om det tidligere. Jeg er Modstander af Gentagelser, saa jeg synes, Ministeren kunde have sparet mig for at skulle gentage dette. Jeg har udtrykkelig — hvad der vil fremgaa af Tidenden — taget Afstand fra, at Hjelpekasserne skulde virke som supplerende ved Lønnedsættelser, men jeg vil meget bestemt hævde, at hvor Lønningen gaar ned for et Fags Arbejdere, kan der være nogle Arbejdere, som har en stor Familie og særlig store Udgifter, som de ikke kan slippe i Øjeblikket, f. Eks. Skatter, som vil gaa ned til næste Aar; de vil da, for at Skattemyndighederne ikke skal udpante dem og tage deres Ejendele, betale Skatten og derfor komme til at savne det nødvendige til at leve for. Det samme gælder Huslejen. De maa betale den dyre Husleje; de har sat sig for, fordi de ikke kan faa anden Lejlighed; de maa betale Huslejen for ikke at risikere at blive sat paa Gaden. I saadanne Tilfælde bør Hjelpekassen træde hjælpende til. Deri har den højtærede Minister givet mig Medhold; han har sagt, at Hjelpekasserne ikke skulde supplere Arbejdsløshedsunderstøttelsen, men — sagde han — naturligvis kan der findes enkelte Tilfælde, hvor noget saadant kan passere. Og han sagde: Hjelpekassen skal ikke hjælpe de gamle og betale faste aarlige Understøttelser, men der kan naturligvis indtræde enkelte Tilfælde, hvor den maa træde til. Det er netop deri, Faren ligger. Herindefra, fra Ministerbordet, siges det: naar det kniber for dem, der skal betale Huslejen fordi den er for høj, og Lønnen ikke slaar til, naar det kniber for de arbejdsløse og de gamle og Enkerne, kan de i enkelte Tilfælde faa Hjælp af Hjelpekassen. Det er Regeringens og Rigsdagens Anvisning til dem, der trænger. Men naar disse saa kommer til Hjelpekassen, har Regeringen forhindret Kasserne i at hjælpe dem, idet de ingen Midler har. Det er en Dobbeltstilling, som er urimelig og ødelæggende.

Henningsen: Da Ministeren sidste Gang havde Ordet, sagde han, at han var